

Thời Biển Lặng Sông Trong

Tiểu Thuyết Dư Thị Diễm Buồn

CHƯƠNG CHÍN

Bình xá quận Cai Lậy, từ khi thành lập đến giờ cũng hàng bao nhiêu năm năm rồi, chưa có lúc nào bận rộn như hôm nay. Nói chi ở Cai Lậy, mà gần như các quận hạt trong tỉnh Định Tường, chưa có nơi nào bất ngờ gặp tai nạn mà nạn nhân chờ đến bình xá đông như vậy. Từ dòng sông Bến Hải cho đến tận mũi Cà Mau, ở thị thành cho đến thôn quê cùng cốc. Đây là những năm tháng dân miền Nam sống an cư, lạc nghiệp nhưث. Đêm nghe tiếng keng, tiếng trống, hoặc tiếng mõ từ đồn gác báo hiệu năm canh để cho dân chúng biết giờ giấc ra đồng cấy bừa, để cảnh giác đèn đuốc để làm cháy nhà, cảnh giác coi chừng trộm, cắp vật thể thối. Khám đường chỉ nhốt những tù nhân với những tội vạ như là: trộm, cắp, chìm tàu, đung xe, cướp bóc, giết nợ, đánh lộn, đánh ghen, tình... Chớ không có gì bự sự, và lâu lắm không ai nghe tiếng súng. Vào thời biển lặng sông trong, thanh niên trong thôn làng tới tuổi đi quân dịch, làm bổn phận người dân. Những thanh niên trình diện, sau khi khám sức khỏe được tuyển chọn, thì những người dân trong thôn làng đó rất lấy làm hãnh diện. Chánh quyền cùng dân chúng bày tiệc thết đãi, có văn nghệ hát hò mừng cho con em được đi nhập ngũ tòng quân. Và sau khi giải ngũ trở về, họ được rất nhiều quyền lợi của Chánh Phủ, của thôn làng.

Trong chuyến tàu gặp tai nạn từ chợ Cái Thia chạy về chợ Cai Lậy có hai mươi chín người kể cả bạn hàng thường ngày đi về buôn bán, tài công, và người phụ tàu. Bên cảnh sát và có sự tiếp sức của văn phòng quận sau khi điều tra về tàu chìm cho biết: “Chiếc tàu chìm vì chở quá trọng tải. Gồm có sáu nạn nhân phải chuyển xuống bệnh viện Mỹ Tho, mười sáu người đến bình xá kiểm lại, sức khỏe không có gì đáng ngại được về nhà liền ngày hôm đó. Còn bảy người nằm bình xá ngày hôm sau được trở về nhà hết. Không ai bị tử vong trong tai nạn này. Tất cả hàng hóa như: heo, gà, khoai, củ, trái cây... lớp bị nước cuốn trôi làm mỗi cho hà bá ...”. Nhờ hành khách và chủ của hàng hóa không thưa gởi, nên mọi việc êm xuôi, không ai bị tội vạ. Chỉ có chủ tàu phải tổn thất nặng, là tổn tiền để trục tàu lên, máy tàu ngấm nước lâu ngày bị hư hại cần sửa chữa nhiều mà thối. Tất cả các hành khách sau khi được chi y tế khám tổng quát không có gì cho về. Trước khi ra về, họ đều phải qua cuộc thẩm vấn của chánh quyền địa phương.

Tổ Tâm và Tuyết Mai được gọi vào một lượt. Phòng thẩm vấn tạm thời này mượn của chi y tế dành để chứa thuốc lãn ở Ty về chưa phân phối kịp cho xã, ấp. Phòng không nhỏ cũng không lớn, vách được quét vôi trắng, có mấy cái ghế đầu để ngồi đó chờ. Trên bàn viết giữa phòng có người đàn ông trẻ đang ngồi. Ông ta bằng hoặc nhỏ hơn chú Thiện Cảm của Tổ Tâm chừng một hai tuổi là cùng. Vóc người cao ốm, da xạm nắng, rắn chắc khỏe mạnh. Đôi mắt sáng ngời nằm dưới hàng mi cong dài. Nhưng khi ông trầm ngâm, không sao giấu được nỗi u buồn phản phát ẩn tiềm trong đó. Tóc ông cắt ngắn, bộ đồ quân nhân màu cỏ úa gắn liền trên người, và đôi dài cao ống ôm chặt bàn chân, nên trông ông ta càng cao hơn. Ông chăm chú nhìn vào mấy tờ giấy đang cầm trên tay. Sau lưng ông là tủ đựng hồ sơ xuất nhập của kho thuốc bừa bộn, ba bên vách có treo nhiều hình ảnh, và có hai cái giá mắc trên tường, mỗi cái treo ba lá cờ Quốc Gia, nền vàng ba sọc đỏ. Bỗng ông ta dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn hai cô gái thân hình ốm tanh ốm hôi như hai cây tăm, mặt mày tái mét, tóc tai bù xù như hai con gà mắc nước. Ông nhẹ giọng, tự giới thiệu:

- Tôi tên Đào Vũ Kỳ Trân, làm việc ở quận này. Hôm nay tôi có phận sự hỏi thăm hai cô là khách của chiếc tàu lâm nạn hồi sáng. Tôi hỏi câu nào các cô phải thành thật trả lời câu đó. Có câu nào không hiểu các cô có thể hỏi lại tôi. Các cô cứ tự nhiên, vì chúng ta đang sống ở miền Nam Độc Lập Tự Do Dân Chủ Cộng Hòa mà. Cô Bùi Thị Tuyết Mai?

Tuyết Mai “*dạ, có em*” rồi đưa nhanh bàn tay lên, như lúc cô thầy giáo vào lớp điểm danh trước khi bắt đầu giảng dạy học trò. Ông ta nhìn xuống, mỉm cười vu vơ với mấy tờ giấy:

- Xin mời cô Tuyết Mai.

Tuyết Mai tỉnh bơ, nhanh nhẹn đi lên ngồi vào ghế đối diện ông ta. Ông loay hoay viết gì xuống giấy, rồi ngẩng đầu lên hỏi:

- Cô ở tại chợ Cai lậy phải không? Cô đi làm việc, hay còn đi học?

Tuyết Mai trả lời suông sẻ:

- Dạ em ở chợ Cai Lậy, em còn đi học và vừa thi đậu bằng Trung học Đệ nhất cấp, tựu trường vào lớp Đệ tam. Ba em là chủ vừa cá Tân Thành ở gần bến đò chợ.

Trong khi Tuyết Mai trả lời, thì ông ta biên chép xuống giấy. Sau đó ông ngược mặt nhìn cô gái:

- Cô ở Cai Lậy, nhưng tại sao cô có mặt trong chiếc tàu chìm đó?
- Dạ thưa em về thăm quê ngoại em ở Hòa Lộc. Theo lẽ em đi đò chèo ra chợ Cổ Cò rồi đi xe hơi về đây. Nhưng cô bạn đi chung với em đây rủ em đi đường sông với nó để ngắm phong cảnh mặt trời lên trên sông vào buổi sáng, cho nên em mới đi chuyến đò đó.

Ông ta lại cúi xuống ngó ngoáy viết, rồi đưa giấy cho Tuyết Mai:

- Cô ký tên vào dưới lời khai và có thể ra về.

Tuyết Mai trả lời mạch lạc xuôi chảy như vậy, sau này học làm trạng sư coi bộ đúng điệu. Cô ta hí hửng, cười tươi như vừa thi đậu vấn đáp. Cô mỉm cười liếc Tố Tâm rồi đi ra. Tố Tâm sợ quỳnh, đưa bàn tay lên ngoắc ngoắc bạn, ra dấu xuống ngồi đây chờ cô cùng về. Có tiếng gọi đồng dạng làm Tố Tâm giật mình:

- Xin mời cô Trần Đăng Tố Tâm.

Tố Tâm trả lời: “Dạ, có con” rồi riu riu đi lên. Kỳ Trân bật cười thành tiếng, hỏi:

- Ba má cô làm gì? Và ở đâu, có mấy anh chị em?

Tố Tâm mắt bình tĩnh, giọng nói run run:

- Dạ thưa gia đình con ở bên kia Cầu Đúc Cai Lậy, má con dạy ở trường tiểu học, ba con làm ở máy chà lúa. Thưa con chỉ có đứa em gái, tên em con là là Tố Tiên.

Ông Kỳ Trân nhìn thẳng vào mặt Tố Tâm, hỏi tiếp:

- Tại sao cô có mặt trong chiếc tàu lâm nạn đó?

Tố Tâm vẫn còn run giọng:

- Dạ thưa ông, con theo người bạn là Tuyết Mai về quê ngoại của chị ấy chơi.
- Cô đi chơi với bạn ba má có cô biết không?
- Dạ thưa ông, ba má con cho phép con đi chơi gọi là để thưởng con thi đậu kỳ vừa qua.

Ông Trân cười phớt nhẹ, hỏi:

- Lúc tàu chìm, cô ngồi hay đứng ở đâu? Và tại sao tàu chìm cô có biết không?

Tố Tâm nghe ông hỏi, nhớ đến lúc tàu chìm, lòng cô còn nôm nớp sợ cho nên nước mắt muốn trào ra. Ông Trân thấy vậy, trấn an:

- Thật ra người ta đã biết vì sao tàu chìm rồi. Tôi muốn hỏi cô để biết rõ thêm đó thôi. Cô cứ tự nhiên, thấy sao nói thật vậy, đừng có ngại gì cả.

Tố Tâm gật đầu, lễ phép nói:

- Dạ thưa ông, lúc sáng khi tàu rời bến, hành khách gần như ngồi hết trong mũi tàu. Chỉ một, hai người ra trước mũi hay sau lái hút thuốc thối. Đến chừng nửa đường, tàu ghé chờ thêm chút. Chuối nhiều quá, chất đầy trên mũi và chất lấn hết lối đi của hành khách bên trong tàu. Con và Tuyết Mai có nghe những người ngồi trong tàu nói là tàu quá khẳm, rủi bị chìm sẽ làm mọi người chết ngộp trong mũi. Nên hai đứa sợ quá, bỏ chỗ ngồi bò qua máy tàu định ra sau lái. Chúng con vừa bò ra khỏi cửa chưa kịp đứng lên thì tàu lật ngang!

Ông Trân chăm chú nghe:

- Cô may mắn thiệt! Nếu không bò ra, chắc chắn cô sẽ chết trong đó. Còn người thanh niên làm hô hấp nhân tạo cho cô, có phải là bạn trai của cô không?

Tố Tâm ngạc nhiên quá đỗi, mở to mắt ngơ ngác nhìn ông ta, hỏi lại:

- Thưa ông, bộ có người làm hô hấp nhân tạo cho con hay sao? Con không biết chuyện đó! Thưa ông không phải đâu, từ nhỏ đến lớn con chỉ biết đi học, làm bài, học bài, phụ giúp bà và mẹ con công việc nhà chứ con không biết có bồ bịch hay bạn trai gì ráo.

Không nhịn được, ông Trân cười thành tiếng. Tố Tâm ngáy cả người. Nụ cười của ông Kỳ Trân này sao mà âu yếm! Ánh mắt ông ta hiền lành thiết tha tuy có vẻ hơi buồn. Ông không có vẻ đa tình hay bảnh trai như Thiện Cần như Khải Tuấn. Nhưng chắc chắn ông mẫn mòi thâm trầm, vóc mình thanh cảnh, dẻo dai, cứng cáp, vai rộng, cử chỉ thông dong. Khuôn mặt ông có những đường nét cứng rắn, trán vuông, cằm vuông, đôi lông mày hơi cao, sống mũi thẳng, cặp chun mày sắc sảo, cặp mắt có tròng trắng và tròng đen phân minh. Môi ông thanh tú tươi tắn, hàm răng khít khao và đều đặn như hạt bắp. Khi ông ta cười, nụ cười tươi sáng xóa hết vẻ u buồn đăm chiêu. Sống mắt ông rực rỡ biết bao tình ý mến thương, như phủ khắp người đối diện một cảm giác ấm áp. Ông mặc quần áo quân nhân nên trông rất oai phong. Tóc ông chải khô, dợn trước trán, hơi quăn óp dưới ót. Ông đeo đồng hồ Seiko mạ vàng. Ở ngón áp út bên tay mặt, ông đeo chiếc nhẫn nam hạt đá đỏ giống như kiểu nhẫn của sĩ quan kỹ niệm mãn khóa của trường Võ Bị Đà Lạt. Đây không phải là mẫu người vai u thịt bắp. Nhưng vẫn là có thể chất lành mạnh, có tiềm lực dồi dào, có một nội tâm trong sáng

Ông Kỳ Trân dịu giọng:

- Tôi chỉ hỏi thôi mà! Cô là con của bà giáo Hương và ông Thiện Tố phải không?
- Dạ thưa phải, thưa bộ ông biết ba má con hay sao?

Ông Kỳ Trân xoay ngược chiều tờ ghi lời khai về phía mình, đưa cho Tố Tâm ký tên. Ông nói:

- Chợ quận nhỏ bé này ở chừng vài tuần là biết hết. Cảm ơn cô cho tôi lời khai. Bây giờ cô về được rồi. Tôi nghĩ là người nhà cô đang chờ bên ngoài. Chúc cô vui khỏe, học giỏi.

Ông ta dừng lại, mỉm cười ánh mắt ngời sáng:

- À mà này cô Tố Tâm, cô đừng có xưng con với tôi nữa nghe.

Tố Tâm không nói gì, lễ phép cúi đầu chào ông ta rồi đi ra khỏi phòng. Cô gặp ông bà nội, cha mẹ, cô chú, mấy anh chị con cô, con chú cùng họ hàng quyến thuộc thân quen. Sự chờ đợi đến chừng đó thôi, Cẩm Hương lết thết chạy bổ nhào đến ôm chầm lấy con khóc òa. Rồi bà, ông nội, em gái, chú, cô những người có mặt. Ai cũng lấy khăn lau dòng lệ mừng rỡ xen lẫn cảm xúc.

Bà Tư Hiền và Tố Tiên đi đường tắt về nhà trước cho mau. Về đến nhà, bà lật đật nhúm lửa nấu nước sôi. Rồi hai bà cháu ví bắt con gà mập bự nhứt bầy, đem vào cắt cổ nhỏ lông nấu cháo xé phay. Bà lảng xãng tươi cười bảo cháu:

- Tố Tiên, ra iếp sau kế chòm mả, cháu chặt sâu lấy gốc lõi của cây chuối cau non, đem vô cho bà xắt ghém, để trộn với gà xé phay. Cháu nhớ đến mẹ mường lật cho bà một nắm rau răm nghen.

Tố Tiên “dạ”, rồi lấy con dao và nách cái rổ quào thoăn thoắt đi ra vườn. Vừa đi cô vừa hát nho nhỏ:

“Tình nồng thấm xuyên qua bao mái tranh. Ngọt ngào dâng hương bao mái tóc xanh. Những tình mặn mà là những tình đơn sơ, quê ta vẫn đẹp đẹp những tình ngây thơ... Hàng dừa cao êm mơ soi bóng nước sông. Mộng ngày mai say sưa nhưng ước mong. Gái miền sông Hương đẹp trai miền Cửu Long...”

Cô hát lồm bồm mấy câu không thuộc hết lời ca. Tâm hồn cô phới phới dưới bầu trời xanh ngọc thạch bát ngát bao la, đùn những vàng mây trắng mỏng lửng lơ nhẹ nhàng bay theo gió.

Bỗng cô dừng lại khi qua ngang cây lý. Cô láo liên kiếm tìm, vì mùi lý chín bay thoang thoảng đâu đây. Mắt cô dừng lại, dán vào chùm lý chi chít trái chín vàng ngả màu nghệ. Cô thỏa mãn cười híp mắt, lí lắc: “A, thì ra mi vẫn chờ ta ở đây chưa chịu rụng! Thôi thì không phụ lòng mi, để ta cẩn thận cắt vào chỗ không trời không đất, không gió không mây, không mưa, không nước là thượng sách”. Tố Tiên quẩn nhánh xuống, lẹ tay hái chùm lý để vào cái rổ quào. Cô vừa đi, vừa lấy từng trái cắn nhai rào rào ăn ngon lành. Ôi, sao mà trái lý chín ngọt ngào, thanh tao, thơm tho như thế? Những bước chân đều, cô tiếp tục đi chậm chậm ra bờ chuối sau vườn, và miệng cô vẫn hát nho nhỏ những câu không đầu không đuôi, mà cô nghe được ở radio, trong đĩa nhạc, hay người ta hát vào một dịp nào đó.

Tố Tiên nhớ lúc hay tin và chờ đợi chị cô trong chiếc tàu bị tai nạn, gia đình và họ hàng cô có vẻ như thấy thế gian này u buồn, đen tối, chán nản một cách lạ lùng. Không ai muốn ăn uống gì. Và không ai muốn nói chuyện, nhứt là mẹ cô. Chắc chắn bà sẽ không chống chọi nổi nếu chị cô có mệnh hệ nào! Lạy tạ Ông Trên thương xót gia đình bé nhỏ này! Bây giờ thì mọi chuyện đã qua, gia đình cô trở lại cảnh trời quang mây tạnh. Hai chị em cô rồi đây dùm nhúm nguồn hạnh phúc cháy bùng lên đem lại cái tươi sáng và ấm áp cho gia đình như xưa. Tuy chị Tố Tâm cô có chút sưng mắt, hải hùng trong tai nạn vừa qua. Liệu thuốc thời gian rồi sẽ làm cho mọi biến cố trầm trọng phôi pha tất cả, khi các cô tung tăng cấp sách trở về trường, được gặp lại thầy cô, bè bạn. Các cô từng bước, từng bước vững chắc trên con đường đưa về chân trời tương lai tươi sáng theo trí tài thiên phú, được thầy cô dìu dắt ân cần, theo mộng mơ và theo phần số của mỗi một con người sanh ra trên thế gian này.

Cả nhà quây quần trong bữa ăn chiều thanh đạm. Bà Tư Hiền xào măng mạnh tông xắt mỏng với tép bạc lột vỏ đập dập dập, rắc ngò rí và rải hành lá cắt khúc. Món canh cải trời nấu với cá thác lác nạo thịt bỏ xương quét nhuyễn vỏ viên. Món mặn thì có cá bóng trứng kho tộ. Con cá bóng nào cái bụng cũng phình ôm cặp trứng chang bang màu vàng nghệ, cặp trứng cá bự hơn cả cái mình. Bà Tư ướp cá trong cái tay cầm bằng đất nung, hoặc cái tộ lớn bắc lên bếp với lửa riu riu. Để thêm mỡ sất hột lựu và rắc nhiều tiêu cay. Khi nước cá kho còn sền sệt thì cào bớt lửa để nước kho sặc xuống, trên vành tô vàng cháy cháy, bốc lên mùi nồng nàn loan tỏa... Giáng tiên thần nữ ơi! Đi làm ngoài ruộng đồng, đi đâu hay đi học về, khi bụng đang hầm hấp đói, chỉ 2 món đó thôi và nồi cơm gạo nàng hương trắng, nghi ngút khói. Thì ai còn màng chi đến khô lân, chả phụng, sơn hào, hải vị trong bữa ăn thịnh soạn của vua chúa ở cung đình.

Thiện Tố đưa chén cho vợ bới cơm, hỏi con:

- Hai đứa đã chuẩn bị mọi thứ cho tuần tới tựu trường chưa?

Tố Tiên nuốt vội miếng cơm, trả lời cha:

- Con thì xong mọi thứ rồi, chỉ trừ mấy cuốn sách dành cho niên học mới. Về môn toán, nếu giáo sư vẫn dùng sách cũ thì con sẽ dùng sách của chị Hai khỏi phải mua. Còn Việt văn, thì chờ giáo sư phụ trách ghi danh sách học sinh của trường chung để mua một lần cho rẻ hơn bọn con mua lẻ tẻ..

Tố Tâm cười, liếc em rồi nói:

- Tao bán chó không cho đâu nghen mày. Đó là những sách quý, tao giữ kỹ lắm. Mày thông minh, dùng sách đó sẽ đậu hạng “ưu” đừng nói chi đậu *bình* hay *bình thứ*.

Cô em cười hí hí:

- Chị nói sao thì nghe vậy đi. Nhưng em chỉ mong thi đậu là được rồi. Con muốn xin ba mẹ cho con học thêm sinh ngữ 3 giờ mỗi tuần, vào thứ bảy.

Cầm Hương thương yêu nhìn hai đứa con xinh xắn của mình, nghiêm giọng:

- Được, con cứ ghi tên học đi. Cần tiền sách vở và học phí bao nhiêu thì nói cho ba con biết. Tố Tiên lên Đệ tứ là năm thi. Từ đầu năm, con phải học bài và làm bài đều đặn mỗi ngày, không nên dồn lại để làm, hoặc thấy bài nào khó, hay dễ thì lơ là. Không được như vậy. Bài nào cũng phải học cho nhuần nhuyễn chứ không được coi thường rồi bỏ qua. Còn Tố Tâm, người ta thường nói năm Đệ tam là năm học chơi, năm Đệ nhị mới quan trọng. Đi học, thì không có năm học nào mà không quan trọng, năm nào cũng rất quan trọng. Năm Đệ tam là cái đà, cái nhíp để con bước lên năm Đệ nhị. Năm Đệ nhị dĩ nhiên là quan trọng rồi. Nếu năm Đệ tam không chăm học thì năm Đệ nhị chắc chắn con sẽ không học theo kịp chúng bạn và sẽ thi rớt là cái chắc!

Thiện Tố ngồi đó mắt dán vào tờ nhật trình như đang chăm chú lắm, nhưng thật ra chàng đã nghe rõ vợ con đang nói chuyện. Tố Tiên hỏi:

- Sao ba không nói gì hết vậy ba?

Thiện Tố đặt tờ báo xuống, lấy tách nước để trên bàn cạnh đó uống. Chàng ngó qua vợ:

- Mẹ đã nói dùm ba hết rồi. Ba chỉ cần chi tiền thôi.

Cầm Hương cũng cười và liếc xéo chồng. Bà Tư Hiền đang gom đồ ăn thừa lại, để chén tộ dơ vào mâm cho hai cháu rửa. Tố Tâm vừa phụ dọn dẹp với bà, vừa nhìn cha cười nói:

- Ba chi tiền riết, coi chừng cái túi bị lủng đó nghen ba.

Bà Tư Hiền vui vẻ góp chuyện:

- Ba con có túi bị lủng thì còn có nội.

Tố Tiên cười ha há, chạy lại ôm lưng bà:

- Nội à, cháu nhớ ra rồi, nhà mình còn có cái nhà băng nghiêng một bên vì đầy áp tiền này. Bà đừng lo, cháu sẽ không chê tiền bà đâu. Cái ruột ngựa của bà sẽ trống rỗng khi cháu xin được du học ở nước ngoài.

Thiện Tố cao hứng, nhìn con gái yêu quý:

- Tố Tiên phải học giỏi, đậu cao mới hy vọng xin học bổng ở nước ngoài được. Con cố gắng đi, ba má sẽ giúp con.

Cô gái nói như reo:

- Ba nhớ, phải giữ lời hứa với con đó nghen. Con chắc chắn sẽ được! À, còn ông nội cũng hứa giúp con nữa đó ba.

Tố Tâm bưng mâm chén lên, nói:

- Thôi đi mày ơi, đừng có nằm mơ. Ông nội thì không nói làm gì. Nhưng còn bà nội lớn và mấy mẹ cô hay ganh tỵ của mình nữa chi. Nghe mày thi đậu, xin được đi du học, mấy bà không xích chó cắn mày là may mắn lắm rồi. Đừng hòng mấy bà để ông nội lo cho mày. Còn khuya à em Ba Khía!

Tố Tiên trợn mắt cãi lại:

- Chị đừng có võ đoán như vậy có được không? Hai cô Kiều của chúng mình bây giờ tiến bộ và cởi mở lắm rồi, chứ không còn tệ như xưa nữa đâu. “*Thập niên sơn thủy luân lưu chuyển*” mà. Con người cũng có lúc nắng sớm mưa chiều chứ. Phải không ba? Phải không mẹ?

Vợ chồng Thiện Tố rất hài lòng và thảm cảm ơn Thượng Đế đã ban cho họ hai đứa con thật xứng đáng. Cô trưởng nữ tướng mạo đoan trang vóc dáng thanh cảnh, ăn nói mềm mỏng, nhu mì, tâm tư đơn thuần, hồn nhiên, hay yếu lòng nên gặp nghịch cảnh dù của người khác cô cũng khóc. Gặp chuyện nghịch ý của mình cô cũng khóc! Có lẽ nước mắt là khí giới tự vệ tối hậu của cô. Cô sở dĩ yếu mềm như vậy, có lẽ từ lọt lòng mẹ, cô sung sướng được sống trong môi trường đầy tình yêu thương, chiều chuộng và đùm bọc quá nhiều của gia

đình? Cô lại ít bạn bè, cho nên tuy học hành giỏi, đầy đủ phẩm hạnh của người con gái, nhưng khi ra ngoài trường học và gia đình, cô thật sự thấy bơ vơ, luống cuống với mọi sự việc chung quanh.

Đó là sự khác biệt giữa cô với em Tố Tiên. Cô thứ nữ này có vóc dáng khỏe mạnh tươi mát chớ không liễu yếu mai gầy như chị mình. Mặt mày cô sáng rỡ, thanh tú, nước da trắng hồng. Tóc thè của cô đen mượt mà chấm ngang vai, luôn nằm gọn trong chiếc băng-đô màu nâu nhu nhã, hoặc đen, hoặc xám... Tánh tình cô bộc trực, phóng khoáng, rộng rãi, độ lượng, phải quấy phân minh. Hoài bão lớn. Nhất là cô học rất giỏi, nhưng không kiêu ngạo, tự phụ, hoặc làm dáng, hay tỏ ra khinh khi người khác. Cô ăn nói hòa nhã, chín chắn, điềm đạm, thục thời và dễ dàng hòa mình trong mọi hoàn cảnh. Nhận biết con gái út mình có nhiều ưu điểm như vậy, ba má cô rất hài lòng, nhất là má cô tiếc là phải trời cho cô ra đời với thân phận nam nhi thì đúng hơn. Khi biết được ý mẹ, cô cự nự:

- Mẹ vẫn còn cổ lỗ sĩ quá đi. Thời buổi bây giờ tiến bộ rồi mẹ à. Nam nữ bình quyền, trai gái ngang nhau. Đàn ông làm trạng sư, kỹ sư, đàn bà cũng làm được vậy. Đàn ông lên cung trăng, đàn bà cũng có. Điển hình là đàn bà cũng làm vua như nữ hoàng ở nước Anh đó mẹ.

Cầm Hương biết mình cãi không lại con bé này, nên đánh trống lảng:

- Vậy trong tương lại, con muốn học ngành nghề gì?

Cô ngần ngừ, rồi trả lời mẹ:

- Bây giờ điều quan trọng mà con luôn nghĩ đến là phải thi đậu tú tài toàn phần đã. Sau đó con sẽ xin du học. Nước mình dân sống về chăn nuôi trồng tía. Có lẽ con sẽ chọn ngành Nông Lâm Súc. Mẹ ba thấy thế nào? Có được không?

Tố Tâm nghe thấy cười hí hí, chọc quê em:

- Mày mà học Nông Lâm Súc thì sẽ đi làm rẫy, làm ruộng, nuôi gà, nuôi vịt, nuôi heo, nuôi bò... Vậy là mỗi lần ai muốn gặp mày, cần chi đi tìm kiếm cho mệt. Vì từ đàng xa thì người ta đã cảm nhận được mùi heo, hoặc mùi bò của mày rồi.

Thế là tiếng cười như pháo nổ của hai chị em. Cả hai rượt đuổi nhau chạy khắp cùng nhà. Bà Tư Hiền, cùng vợ chồng Thiện Tố sống trong hạnh phúc dâng đầy với hai cô Tố ở tuổi hồng Nguyên Đán.

Cầm Hương ngẫm nghĩ, nếu đất nước thanh bình như vậy thì tiền bạc do công ăn việc làm của vợ chồng nàng làm ra, sẽ dư sức nuôi cho Tố Tiên du học ở ngoại quốc, mà không phải nhờ đến sự giúp đỡ của bên nội, hoặc bên ngoại. Hôm đó Hồng Nguyệt và Thiện Cần đến chơi. Hai đứa đem cho bà Tư ổ bánh gan Hồng Ánh mới nướng trên mặt bánh trắng một lớp đường trắng ngả sậm như màu hổ phách, và bó hoa điệp màu vàng pha đỏ, bông trang màu cam, màu trắng cho vợ Tố cắm trong bình pha lê cúng trên bàn Phật.

Hồng Nguyệt báo tin với hai cô Tố:

- Tạp chí Văn Chương Hiện Đại nhận đăng 2 truyện ngắn của em. Họ có thư trong mục Nhắn Tin trên tờ báo rằng em nên viết truyện đồng quê để nối gót ông Phi Vân thời chiến tranh Đông Dương.

Tố Tâm siết tay Hồng Nguyệt:

- Mừng cho Nguyệt. Tạp san Văn Chương Thời Đại là một tạp san đứng đắn, ai đó muốn đóng góp bài vở phải có văn tài căn bản.

Thiện Cần bảo:

- Con Kiều Nga cũng được tờ tạp chí Ngày Xanh đăng bài thất ngôn tứ tuyệt. Thằng này có thuộc vài bài thơ của nó. Con nhỏ này coi còn mặng sữa như vậy mà cũng có khả năng thi phú lắm lắm:

Thiện Cần đưa mặt giắt hát lên trời, đôi mắt lim dim, gò giọng ngâm nga:

*Rồi có những chiều êm tựa mộng
Anh về lối cũ đấm hơi sương
Là nơi vang bóng ngày xanh thắm
Là buổi vườn lòng hoa ngát hương*

Rồi đôi mắt cậu ta lại mơ màng, đầu nghiêng qua nghiêng lại, giọng lên giọng xuống theo từng câu thơ:

*Ngoài kia sương khói mênh mông
Em tìm bóng khói quyện trong ly trà
Trà thơm cho ý nở hoa
Lòng em thêm đượm đậm đà hương yêu*

Mọi người vỗ tay khen thưởng, Tố Tiên tấm tắc khen:

- Đúng là con Nguyệt Nga có tài năng sớm bộc phát.

Tố Tâm không có ý kiến gì trong 2 bài thơ của Kiều Nga mà Thiện Cần vừa ngâm. Cô nhìn Hồng Nguyệt cao sang trang nhã trong chiếc áo bà ba lụa Hà Đông. Dĩ nhiên cô ta chưa phải là một mỹ nhân, nhưng vẫn có cái duyên đậm đà, ý nhị.

CHƯƠNG MƯỜI

Trường Trung học Đốc Binh Kiều quận Cai Lậy, nổi tiếng có giáo sư giỏi, dạy học trò thi đậu chỉ số không thua gì trường tỉnh. Còn nữ sinh của trường nổi tiếng là kiều nữ. Trong lễ phát thưởng để bế mạc niên học năm nay, chương trình phụ diễn văn nghệ do các học sinh của trường đảm nhiệm như đơn ca, hợp ca, múa, diễn kịch... Màn mở đầu buổi văn nghệ hôm nay là do Tuyết Mai trình diễn với bản nhạc “Ai Về Sông Tương” của nhạc sĩ Thông Đạt-Văn Giảng. “Ai có về bên bên Sông Tương nhắn người vương vấn tôi thương, bao ngày ôm mối tơ vương...”. Cô hát bằng giọng trong ấm, làn hơi dài cao vút, đôi mắt khi mơ buồn, khi mỉm cười nửa miệng, tà áo dài thướt tha phất phơ theo gió nhẹ của chiếc quạt máy gắn ở góc phòng. Dưới ánh đèn màu luôn thay đổi Tuyết Mai đáng dấp có vẻ thanh thoát, mờ mờ ảo ảo và đẹp như tranh. Cô lời cuốn khán thính giả làm họ im thính thích như nín thở để nghe.

Rồi nhạc cảnh “Hòn Vọng Phu” do Kiều Phương, Ánh Ngọc, Trâm Anh... Òi, “Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười”. Đây là niềm hãnh diện cho trường! Bởi trong ngày lễ phát thưởng cuối niên học đó, có ông đạo diễn Hoàng Tâm của hãng quay phim Phi Yến ở Sài Gòn xuống thăm bạn, tiện dịp tham dự. Ngồi dưới hàng ghế khán thính giả, trong mắt nhà nghề đầy kinh nghiệm, ông để ý, theo dõi đã chọn được 6 cô mà ông có niềm tin và hy vọng sẽ trúng giải trong kỳ thi điện ảnh sắp tới ở Sài Gòn. Ông bà Hiệu Trường vốn là bạn học cũ của đạo diễn Hoàng Tâm. Ông ta đang tuyển chọn những tài tử mới để thực hiện phim “Tám Cám” của ông. Dưới mắt ông, Tuyết Mai và Kiều Phương là hai tài năng đa dạng có thể đóng đủ vai: đào thương, đào lẳng, đào độc và luôn cả các vai hài.

Ở Miền Nam Việt Nam vào thuở đó dù đã có trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ. Nhưng tìm được một diễn viên điện ảnh trong tầm mắt của ông Đạo diễn Hoàng Tâm rất khó. Với ông Tuyết Mai có vóc dáng cao lớn. Nhưng cái cao lớn thanh cảnh như Tuyết Mai là mẫu người đẹp khó kiếm. Cô có thể chế ngự các nữ diễn viên đóng chung một phim, đứng chung một cảnh để nổi bật lên. Riêng Kiều Phương có vóc dáng hơi nhỏ, nhưng bù lại, vóc dáng ấy cân đối. Kiều Phương chỉ xinh tươi, chứ không thuộc hạng giai nhân mỹ nữ, khi đóng chung phim với Tuyết Mai phải vai nhì hay vai ba mới hợp. Nhưng trong lãnh vực nghệ thuật trình diễn, thà làm diễn viên đóng vai nhì vai ba tài hoa lỗi lạc trong các cuốn phim có giá trị còn hơn đóng vai chánh trong các cuốn phim tồi, hay phim tầm thường lạt nhách.

Những kiều nữ được ông chọn và đề nghị là: Bùi Thị Bạch Tuyết, Nguyễn Thị Kiều Phương (con gái thứ của Kiều Liên), Quách Thị Trâm Anh (cha Tàu mẹ Việt), Đỗ thị Ánh Ngọc, Trần Đặng Tố Tâm, Trần Đặng Tố Tiên. Nhưng sau cùng chỉ có 4 cô đi dự thi điện ảnh thôi. Còn hai cô Tố con nhà họ Trần từ chối, vì cô nhỏ muốn đi du học, còn cô lớn không muốn làm nghề này, vì cô ta tin rằng mình không có khả năng về nghệ thuật trình diễn trước đông người.

Sau lễ mãn khóa học năm đó, và khi trở lại trường vào niên khóa tới, Tố Tâm sẽ lên Đệ nhị, Tố Tiên sẽ vào Đệ tam. Và kỳ thi năm đó, Tố Tiên đã đậu bằng Trung học Đệ nhất cấp hạng “*binh*”, hơn chị Tố Tâm của cô một bậc. Phố quận Cai Lậy lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt nhờ nằm trên Quốc Lộ Bốn. Nhưng sau lễ bãi trường nghỉ hè của học sinh trung học năm nay. Cai Lậy như có bộ mặt mới tươi trẻ hơn, sống động hơn. Khi một số những tờ nhật trình in ở trang bìa in hình chụp của các kiều nữ học sinh Trung học Đốc Binh Kiều được nhà đạo diễn Hoàng Tâm nổi tiếng nhứt nhì thời bấy giờ giới thiệu đi thi tuyển lựa điện ảnh cho một hãng phim lớn như hãng Phi Yến.

Một hôm cả nhà sau khi ăn còn ngồi nói chuyện đầu voi đuôi chuột. Tố Tiên mở đầu:

- Hai cô kia thế nào thì con không biết. Nhưng Tuyết Mai thì bạn thân của chị Tố Tâm, chị Kiều Phương là con cô Ba. Ba má và nội ngoại của chị Kiều Phương có tiền của. Nên chị tha hồ may sắm áo quần đủ kiểu, đủ mốt theo đúng thời trang ở các nhà may đặc tiền và hàng lụa loại thượng hảo hạng để đi thi điện ảnh. Cô dượng Ba của tụi mình rất hãnh diện, bởi bây giờ khắp làng thôn cho đến xã, ấp trên

đầu môi chót lưỡi mọi người, ai cũng biết là cháu ngoại ông Hai Cung con của vợ chồng cô Kiều Liên sắp làm minh tinh màn bạc...

Tố Tâm cũng nói:

- Tao còn nghe nơi nào cô dưỡng Hai, cô dưỡng Ba có mối lái làm ăn thì nơi đó họ đều biết hết ráo. Hành diện cũng phải vì con mình đẹp, có tài nên ông đạo diễn Hoàng Tâm đó mới giới thiệu phải không ba mẹ?

Vốn không ưa hai đứa con chồng xanh xẹ, bà Tư Hiền nghe cháu nói, hứ cái cóc, trề môi:

- Hai cô Kiều của mấy cháu vốn nổi tiếng là nỏ mà. Được dịp này chúng nó còn nỏ ầm ĩ hơn nữa. Hai cháu cũng được ông ta chọn vậy! Nhưng các cháu từ chối, nội không tiếc chút nào. Như vậy là hai cháu khôn ở chỗ là biết đường nào phải chọn để đi tới nơi tới chốn, còn nhỏ phải chí thú học hành là trên hết. Bà lo cho con Kiều Phương đi thi điện ảnh kỳ này mà không đậu, thì nó làm sao mà trở lại đi học nữa? Tâm trí nó bị xáo trộn hết rồi. Bà không biết nên mừng hay nên lo cho vợ chồng cô Ba tụi bây? Đi đóng phim hay đi ca hát cũng tốt cả, nhưng cái nghề ấy lâu ngày chày tháng sẽ làm mình thay đổi và thường thì mình bày mưu đen chước đỏ để cạnh tranh với kẻ ở trong nghề với mình.

Cầm Hương giựt mình. Nàng nhìn thấy mẹ chồng thiệt thấu hiểu chuyện đời. Bởi việc bà lo sợ không phải là chưa hề bị xảy ra. Nhưng nàng trấn an:

- Má lo xa quá, cháu Kiều Phương ngoan hiền lắm, chắc không có gì đâu.

Đàn ông thì bụng dạ trống không, nhứt là chồng nàng. Thiện Tố trầm giọng bảo:

- Anh cũng nghĩ như má. Con nhỏ còn đang học ngon trớn như vậy, thì cho nó thi điện ảnh làm gì? Rủi nó không đậu thì phiền phức lắm, sợ ảnh hưởng đến đời nó chớ không phải chuyện chơi đâu!

Tố Tâm, lên tiếng:

- Con không biết chị Kiều Phương thế nào, nhưng Tuyết Mai thì chắc chắn sẽ thành công. Bởi nhiều lần nó tâm sự với con sau này sẽ thi vào trường kịch nghệ. Tội nghiệp lắm, nó đâu có tiền mà sắm quần áo đẹp như chị Kiều Phương. Ba và mẹ ghê chỉ cho nó 100\$. Họ bảo thiếu đủ gì cũng chỉ bấy nhiêu thôi. Bà dì ghê nó còn nói: "Thời buổi này 235\$ mua được 1 lượng vàng lá rồi. Vậy phải liệu mà ăn sài mua sắm".

Tố Tiên nổi nóng:

- Cái con mẹ ác phụ tham lam đó thế nào cũng bị trả báo. Bộ tiền của bà sao? Bà và bày con riêng bòn vét sạch sành sanh của cải của má Tuyết Mai để lại cho nó rồi. Nay nó đi thi như vậy mà cũng không giúp! Ba nó cũng là người không ra gì. Tiền làm ra mà cũng không dám cho con mình tiêu xài. Thiệt nội đến đâu mắc ghét đến đó. Thôi, em và chị đập con heo ra giúp nó. Chị thấy sao?

Tố Tâm ngần ngừ, bởi cứ đầu năm là hai chị em cùng bỏ tiền vô một con heo đất để dành tiền xài Tết. Cuối năm cả hai đập heo ra chia đôi số tiền dành dụm. Từ đầu năm đến nay, cô mới bỏ được mấy tháng thôi, chắc là không được bao nhiêu. Cô thì tán thành việc giúp bạn rồi, nhưng cô lại nhìn ba mẹ như hồi ý có cho không? Cầm Hương biết rõ tánh nết hai đứa con gái mình. Con chị thì thương mến và luôn nhường nhịn em. Con em thì biết điều, tánh tình ngay thẳng, công bình, luôn gánh nặng nhẹ cho chị mình. Cho nên hai chị em để dành tiền, bỏ chung một cái ống cả hai đều không lỗ và không ai chơi gác hơn ai. Cầm Hương gằn giọng, nói:

- Giúp nó được thì hai con cứ giúp. Hoàn cảnh nó cũng thật đáng thương.

Bà Tư Hiền lên tiếng:

- Cho bà hùn với, hai cháu cứ đập heo ra coi được bao nhiêu tiền, rồi nhờ mẹ cháu mua cho nó 1 lượng vàng, thiếu bao nhiêu bà bù đắp cho đủ để mua. Nó có vàng trong tay và khi cần thì đổi ra tiền mua gì mua, không thì cũng dễ cất giữ.

Thiện Tố hỏi:

- Chừng nào nó đi? Ủa, hình như bữa nào đây Kiều Phương sẽ đi mà? Tuyết Mai có bà con gì trên Sài Gòn không hai con? Nó ăn ở thế nào được nơi thị thành đô hội đó?

Tố Tâm trả lời:

- Thừa ba, nó đi sau chị Phương 5 ngày, đúng ngày để tập dợt đi đứng, hát ca... Nó cũng muốn đi sớm như chị Phương nhưng không có tiền. Nó có bạn trên đó, ba má của bạn nó cho nó ở đờ trong vài ngày lúc thi tuyển lựa thôi, vì họ nghèo, nên nhà cửa cũng chật chội lắm. Nó nói với con như vậy!

Cầm Hương bảo con:

- Vậy bữa nào con rủ nó lại nhà mình ăn cơm trước khi đi.
- Dạ, để con đề nghị với nó. Nó có hứa với con là trước khi đi sẽ đến nhà mình chơi để từ giã bà và ba mẹ.

Tố Tiên trầm ngâm suy nghĩ về Kiều Phương. Kiều Phương không có tánh nào đặc biệt ở ngoài đời. Cô có vẻ thờ ơ, lạt lẽo, nguội lạnh khi tiếp chuyện với ai. Giọng nói cô rời rạc khác nào cơm nguội, bún khô. Nhưng mà trên sân khấu nhà trường, cô đóng tuồng rất truyền cảm, cô nhập vào vai trò dễ dàng. Khi đóng vai nàng Tô Thi, bông con trên núi trôn chông, cô khóc ràn rụa, nước mắt tuôn từng đợt. Còn khi đóng tỷ nữ của Huyền Trân Công Chúa trong vở “*Đường Về Thành Đồ Bàn*” thì cô giểu rất hào hứng. Hình như sân khấu mới là cuộc đời đích thực của cô.

Ông bà Hai Cung làm tiệc mừng và đãi Kiều Phương trước khi cô đi Sài Gòn để dự thi. Họ gọi gia đình các con đến dùng bữa và để mừng cho cháu ngoại. Ông nghĩ, dù chuyến này đi có được hay không cũng không sao. Ông rất hạnh diện có 3 đứa cháu được chọn thi vào ngành điện ảnh ở Sài Gòn năm nay. Hai đứa cháu nội từ chối không đi, ông cũng không cảm ràm, mỗi người có một hoài bão riêng và một cuộc sống riêng mà. Hôm nay Kiều Phương là vai chánh trong bữa tiệc. Mặc dù chỉ là buổi tiệc trong gia đình ngoài dì, cậu, ông, bà, các anh chị, các em ra không có người ngoài. Nhưng cô ăn mặc lộng lẫy lắm. Áo đầm xòe màu hồng phấn, phần cổ rộng trễ xuống phơi phần da thịt trắng nuột nà. Tóc cô chải xuôi về phía sau thành từng lọn, từng lọn kẹp ở ốt như chùm lạp xưởng cái này úp lên cái kia trông tóc cô đẹp như tóc của mấy bà vua, công chúa Tây phương, hoặc mấy cô tài tử đóng phim xưa trong tấm hình vậy. Cô mang giày cao gót trắng. Cổ và lỗ tai đeo kim cương nhân tạo chiếu lấp lánh. Mặt cô được trang điểm phơn phớt nên trong cô hôm nay đẹp quá là đẹp! Đẹp như nàng Bạch Tuyết trong phim “*Bạch Tuyết Và Bảy Chú Lùn*”.

Kiều Phương đã xin tạm nghỉ học cả 2 tuần trước để mẹ và dì Kiều Lan đưa xuống chợ tỉnh sắm sửa áo quần giầy, bóp đầm, khăn, nón và son phấn để trang điểm... Trong bữa tiệc họ ăn uống nói cười vui vẻ, cùng những lời chúc may mắn an lành hòa với tiếng mở nắp chai la ve. Ông Hai Cung chợt hỏi ba má của Kiều Phương:

- Hai vợ chồng bây đưa cháu đi hả? Lên Sài Gòn, tụi bây ở nhà cô nó hay ở phòng ngủ?

Kiều Liên hốt chồng, nói:

- Chị chồng con có nhắn đến nhà chị ấy. Nhưng con không muốn, vì ở khách sạn gần chỗ thi của cháu, và nơi đó còn có nhiều nhà hàng Tàu nên việc ăn ở rất là tiện lợi. Chớ ba má nghĩ coi, nhà chỉ xa quá ở tuốt bên Khánh Hội. Mỗi ngày đi lại phải dùng taxi, tiền bạc tốn kém chỗ xe pháo cũng vô đó thôi. Sau này lại còn phải mang ơn bà nữa.

Bà Hai Cung nghe con gái nói, ngại con rẻ buồn nên trợn mắt, nạt ngang:

- Mày già cái đầu rồi mà thói ăn nói vô duyên đó cũng không chừa bỏ. Rủi ba má chồng, hay chị chồng mày nghe được thì thiệt là kỳ cục. Thiện Cẩm đưa cháu đi hả con? Vậy má cũng an lòng, vì dù sao con cũng quen biết đường đi nước bước và còn có nhiều bạn bè trên đó.

Kiều Lan mắt sáng ngời, xen vào:

- Thật là thuận buồm xuôi gió! Cậu quen với nhiều nhà văn, nhà báo, ký giả nổi tiếng. Biết đâu cậu lại quen với những giám khảo chấm thi. Cậu chỉ cần gởi gắm họ vài câu thì phần thắng của cháu sẽ cao hơn những thí sinh khác. Giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã mà. Có phải không cậu Tư?

Kiều Lan nói xong thích chí cười hô hố, nàng tưởng như vậy là mình có sáng kiến khôn ngoan lắm. Tố Tiên cảm thấy khó chịu “Thật hết chỗ nói! Cái con người sao mà lúc nào trong bụng cũng chôm chĩa, luôn cú, đi đường cong ngả tắt, không quang minh chánh đại chút nào hết...”. Tố Tâm nhận biết em đã suy nghĩ những gì, cô lòn tay dưới bàn khều Tố Tiên ra hiệu im lặng. Thiện Cẩm nổi nóng, nạt chị mình:

- Lúc nào trong đầu óc chị cũng đen tối, luôn bày chuyện mánh mung, có lợi cho mình, không cần biết thiệt hại cho người khác. Tui không can đảm đi làm chuyện đó đâu! Chị có giỏi thì làm đi. Anh chị Ba và cháu muốn đến đâu thì tui đưa đến đó, khi nào về thì tui đến rước. Bởi tui còn phải đi lo cách trang trí và cách sắp trang mấy quyển truyện dài của tui mà nhà xuất bản Tân Hưng sắp trình làng nên không có mặt trong hôm tuyển lựa.

Kiều Lan mắc cỡ, trở giọng sừng sỏ mắng em:

- Đồ cái thằng vô duyên! Tao nói vậy, mày có giúp được thì giúp cho cháu mày, còn không thì thôi, chớ tao có xúi mày đốt nhà cướp của ai đâu? Sao mày lại mắng tao hả cái thằng cà chớn? Mày giỏi quá, nên tối ngày ăn cơm nhà đi làm việc bá vợ cho thiên hạ. Bạn bè mày nếu nhờ vả, cậy mượn mày bắt cứ chuyện gì, thì mày riu riu vâng theo rồi. Xi, đồ cái thứ “*khôn nhà đại chợ*”, vậy mà tưởng ta đây là ngon lắm!

Ông Hai Cung nạt vợ:

- Thôi đủ rồi. Bữa cơm đang vui vẻ, hai chị em bày làm hư hết... Thiệt là không ra thể thống gì hết mà!

Bà Tư và vợ chồng Thiện Tố trước khi rút lui, tặng cho Kiều Phương 100\$ để bỏ theo ăn quà, và chúc cháu may mắn. Tuyết Mai đến nhà Tố Tâm chơi, trước 2 ngày cô đi Sài Gòn dự thi. Sau bữa cơm xoàng thì mỗi người dùng thêm chén chè đậu. Tố Tâm nhìn bạn, nói:

- Mày biết không Tuyết Mai? Chén chè đậu mày ăn là tâm ý của bà nội tao đó.

Tuyết Mai mở to mắt nhìn bạn như ngằm hỏi, Tố Tiên vừa húp chè vừa cười nói:

- Bà muốn chúc chị thi đậu lần này đó. Vì là chén chè đậu cầu nguyện, thân thương. Cố gắng lên đừng có phụ lòng của bà nghen chị Tuyết Mai. Nhà này ai cũng hy vọng rất nhiều là chị sẽ đậu tuyển vào ngành điện ảnh lần này.

Tuyết Mai cảm động nước mắt giọt ngắn, giọt dài. Bởi từ khi cấp sách đến trường, biết bao nhiêu lần thi nhỏ, thi lớn có bao giờ cô được ăn chè đậu trước khi đi thi đâu? Cô cảm động vừa khóc thầm tả vừa cảm ơn bà. Cả nhà không ai nói nên lời. Họ chìm trong nỗi cảm thông và biết chắc rằng từ hồi nào tới giờ Tuyết Mai không có tình thương trong gia đình, dưới sự khống chế của mẹ ghẻ.

Bà Tư Hiền cầm bao thư trên tay đưa cho Tuyết Mai:

- Cháu hãy cầm lấy. Đây là chút ít tâm ý của gia đình bà, của ba má và chị em con Tố Tâm. Bà Biết cháu rất cần tiền để mua sắm mọi thứ cần thiết trong lúc đi thi.

Tuyết Mai ngỡ ngàng mở to mắt nhìn bà và dòng nước mắt lại tiếp tục trào tuôn. Cô đẩy nhẹ tay bà Tư ra nói:

- Cảm ơn bà, và hai bác... Con không dám nhận đâu!

Bà Tư Hiền cũng rướm lệ nhét bao thư vào tay nó. Tố Tâm, Tố Tiên cũng cảm động đỏ mắt. Thiện Tố khuyến khích:

- Cháu cứ nhận đi, coi như đây là món quà nhỏ, của bà và ba má hai người bạn tặng cháu khi đi lập thân. Đừng nghĩ ngợi chi cả.

Cầm Hương cũng nhẹ giọng:

- Cháu cứ giữ nó để phòng thân. Lên trên Sài Gòn xứ lạ quê người, rùi cháu cần thì cháu biết vay mượn ai? Cháu không phải ngại, coi như tiền cả nhà bác cho cháu mượn. Hãy nhận đi. Nếu sau này cháu ăn nên làm ra, có tiền dư giả thì trả lại, còn không thì thôi. Vay được rồi chứ?

Tuyết Mai lệ vẫn rơi, vẫn phân vân, không biết phải tính sao? Nửa muốn nhận, nửa muốn không. Cô sợ nhận ân huệ của người ta không biết sau này có trả được không? Tiền bạc còn kiếm ra được, còn ân nghĩa quá nặng nề nên cô không do dự sao được! Vả lại cô chỉ là bạn với Tố Tâm thôi, Tố Tiên còn có thành kiến với cô nữa! Bỗng Tố Tiên mau mắn, lấy bao thư trên tay bà Tư nhét vào tay Tuyết Mai, cô cười cười:

- Chị đừng có khách sáo nữa đi. Chúng tôi biết chị không có tiền để làm sở hụi nên thật lòng giúp chị. Nè chị Tuyết Mai, hay là chị chê ít quá không lấy?

Mọi người đều cười. Tố Tâm đánh vai bạn:

- Đừng có ngại, hãy lấy đi. Nếu mày ngại thì cố gắng phải đoạt cho được kỳ thi này. Tao thấy bước đầu mày gặp may mắn rồi đó. Bởi mày được ông đạo diễn này giới thiệu, chớ để đầu gì các thí sinh nộp đơn thi bình thường mà gặp được ông, thì đừng nói chi đến việc ông giới thiệu cho. Mày nên nhớ đạo diễn Hoàng Tâm là một đạo diễn có tên tuổi lớn. Ông là một điện ảnh gia có tài năng, thì coi như mày đã đi được một phần đường rồi đó. Cố gắng lên nghen, đừng để phụ lòng bà nội tao cùng ba má và chị em tao là được rồi. Thôi bỏ phong bao vào túi đi mày! Có tiền tới tay thì phải lấy bỏ vào túi ngay. Bộ mày sợ nó cắn sao? Lấy đi, không thì coi chừng tao đổi ý lấy cất bây giờ.

Mặc dù theo sự xoay chuyển của trời đất, mỗi năm có bốn mùa: xuân, hạ, thu, đông. Nhưng ở miền Nam nước Việt chỉ có mưa nắng hai mùa rõ rệt. Tuy nhiên, đến tháng 7 âm lịch là tiết trời cũng thay đổi, cũng gió hắt hiu lạnh lạnh và cũng mưa rơi rỉ rả dai dẳng ngày này qua ngày khác. Đây là lúc nông dân được nhiều thời gian nghỉ ngơi nhứt trong năm. Dưới sàn lảng nhà bà Tư Hiền, mực nước lên cao theo mực nước của con kinh đào thông qua những đám ruộng lúa phì nhiêu, và ra vô sông Cai Lậy tùy theo con nước lớn ròng. Gặp mưa nhiều nước tới mé bờ hòa với nước ruộng, nước mương đục ngầu chảy ra. Còn mùa khô ráo nước sông, nước ruộng trong veo. Kể đi câu, đi bắt cá thấy cá lội nhớn nhơ dưới đáy các ao bầu, mương rãnh. Mỗi khi trời ui ui, gió lạnh lạnh, mưa rơi là cả ngày này qua ngày khác, người đi câu rê câu được nhiều cá nhứt. Nước nhiều, đục ngầu, ngập lên quá nửa thân lúa, những khóm lúa từ thân đến lá sồn sơ xanh biêng biếc với hột lúa no tròn mọng nước, ngã nghiêng theo cơn gió lùa. Tiếng lá lúa cọ quẹt vào nhau, âm thanh rào rào. Đây là thời điểm tốt cho dân quê vì có nhiều loại cá được sanh sôi nảy nở và mập núc. Bởi các loài côn trùng như sâu bọ, kiến, cào cào, châu chấu, ruồi muỗi bị mưa dầm nên chúng trốn trong ổ. Nếu chúng có đậu, có bò trên cây, trên lá rơi rớt xuống cũng không đủ cá ăn, nên cá đói. Người thợ câu dùng con nhái nhỏ,

hoặc một phần tư nếu con nhái lớn, móc vào lưới câu được cột liền với sợi nhợ câu dài và chắc. Họ thấy lưới có móc mời ra xa, rồi từ từ giật nhấp, nhấp. Loại cá lóc tưởng ếch, nhái đang nhảy trên mặt nước. Cá lóc háo ăn, “phập” tấp ngay! Người thợ câu lanh lẹ giật mạnh! Thế là cá mắc vào lưới câu, họ gỡ cá ra và nhanh tay bỏ vào giỏ. Người câu nào hên, gặp cá bầy thì chẳng bao lâu họ bắt được rất nhiều cá đầy cả thùng, cả giỏ.

Mưa càng tuôn, thì thời tiết càng mát rượi. Thiện Tố nghĩ đến lá cách, lá lựu, đọt điều, lá bằng lăng non, đọt chiếc rồi đây sẽ trở sum sê để cho người sành điệu cuốn bánh xèo, bánh khọt, bánh cống. Mưa tưới tắm cỏ cây nguồn sinh lực, nhưng mưa cũng ngăn cản nhiều công việc và khách đến thăm. Chàng buột miệng, than với vợ:

- Ở đây tịch mịch quá Cẩm Hương à.

Cẩm Hương liếc xéo chồng:

- Vậy thì anh bán nhà, bán vườn lên Sài Gòn làm công chức đi, ở đó đông người, ồn ào.

Thiện Tố chỉ các món ăn trên mâm:

- Em có thấy các loại cá đen như loại cá làm thức ăn trong bữa cơm chiều nay, chúng có bao giờ dám rời những chỗ nước hẹp như ao, bầu, mương, vũng, rạch, khe để ra sông lớn ra hồ rộng như cá trắng chưa? Anh là loại cá đen, cá lóc, cá trê, cá rô hay cá sặc đầu thai nên anh chỉ mển nơi thôn xóm nhỏ, không màng tới nơi đô thị mệnh mông.

Cẩm Hương cười:

- Vậy thì em là con cá trê, còn anh thì cá lóc. Cả hai đều thuộc cá đen, cá đồng. Nhưng con cá trê có 2 ngạnh, đằm con cá lóc chết không kịp ngáp, khi con cá lóc chờn vờn muốn ăn thịt nó.

Bà Tư Hiền rầy:

- Tụi bây thương mển đồng quê thì cứ thương mển, cứ an phận thủ thường, cứ an cư lạc nghiệp ở đây. Đừng có nói tầm phào mà bị xui xẻo đó đờ.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười xòa.

Vào mùa mưa đại gió may thì đường đất bị sinh nhầy dữ lắm. Chỉ có đường đá trước nhà, bên chợ sau cơn mưa lớn thì mới đỡ trơn hơn thôi. Tố Tâm và Tố Tiên hôm nào đi học về gặp mưa đều phải ngâm áo quần giặt ngay. Vì hàng lụa trắng mà bị đất, sinh, nước dơ theo bước đi dính dáp văng lên bám vào ống quần, vào tà áo nếu giặt không ra thì sẽ có đốm có quẹt trông kỳ cục lắm. Tội nghiệp các cô nữ sinh mặc áo dài tha thướt ở tuổi mộng mơ. Trời mưa đi học về mà các cô vô tình bắt gặp một thanh niên nào đang nhìn trộm, các cô sẽ mắc cỡ lính quynh đi nhanh thì áo quần càng bị bám đất cát bùn sinh nhiều hơn.

Trong tuần, Tố Tâm hôm nay có lớp toán nên về trễ nhứt. Về mùa nước vào khoảng năm, sáu giờ chiều là trời đã nhá nhem tối. Cô ra khỏi lớp mới có bốn giờ, nhưng vì chuyển mưa nên trời đen ngòm ngòm, gió thổi vùn vụt. Chiếc nón lá đội trên đầu bọc gió thiếu điều làm cô bay theo bởi thân mình mảnh mai của mình. Cô kéo nón nằm xuống lưng, cho gió đỡ bọc và rảo bước nhanh về nhà kéo trời đổ mưa thì cô sẽ ướt như chuột lột. Bởi lúc sáng vội vã cô quên đem theo áo mưa. Cô đi nhanh qua cây me già cần cỗi, len lỏi đi qua các cửa tiệm của khu chợ. Vào lúc sáng nơi đây buôn bán ồn ào, bây giờ lưa thưa. Khách bộ hành chạy lúp xúp trốn cơn mưa sắp đổ trút xuống. Sấm sét gầm gừ trên không trung. Những tia chớp chớp sáng lòa rồi phụt tắt. Mặc dù chưa có hạt mưa nào rơi, nhưng mặt đường có những ổ gà loang động những vũng nước đen ngòm dơ bẩn của buổi chợ sáng để lại.

Bỗng chiếc xe Jeep (nhà binh nhỏ) vụt chạy qua. Thấy đó mà Tố Tâm không tài nào tránh kịp! Thế là hai tà áo trắng của cô lem luốt bởi nước đọng vũng dưới mặt đường văng lên. Cô tức mình vừa lấy tay nắm vạt áo dài giữ giữ cho ướt bớt nước, vừa lầm bầm cảm rằm vừa đủ cho mình nghe: “Đồ cái thứ mắc toi. Bộ giật đồ sao mà chạy dữ vậy? Làm áo quần người ta lem lem hết trọn! Thiệt là báo hại quá mà...”. Cô thở dài, tay ôm cặp, tay kia vẫn còn nắm vạt áo định bước đi. Chiếc xe thổ tả vừa làm ướt áo cô chạy trở lại. Cô hoảng hồn bước vội vào trong lề lộ. Người đàn ông nhanh nhẹn nhảy xuống, bước đến gần cô:

- Xin lỗi, tài xế tôi chạy bất cẩn đã làm ướt áo cô.

Bỗng ông ta chợt vui giọng:

- À, thì ra cô Tố Tâm, cô còn nhớ tôi không? Tôi tên Kỳ Trân, năm trước tôi lấy lời khai của cô về chiếc tàu chìm, cô còn nhớ không? Và gần đây, trong buổi văn nghệ bãi trường, tôi được thấy cô trên sân khấu. Nhà cô hình như bên kia cầu Đức? Để chúng tôi đưa cô về.

Tố Tâm lính quynh vừa ngạc nhiên, vừa sợ nếu ai trông thấy, họ tưởng cô có bồ thì nguy! Cô lí nhí trong miệng nên không ai nghe cô nói gì. Và thật sự cô cũng không biết mình trả lời sao, lưới cô như lú lị. Miệng cô như bị băng keo dán kín. Trong khi đó ông ta rảo mắt nhìn bầu trời xám mênh mông, bảo:

- Trời sắp tối và sắp có mưa lớn. Cô hãy lên xe để chúng tôi đưa cô về.

Tố Tâm thẹn thùng, ấp úng nói:

- Dạ, không có sao đâu, cảm ơn ông.

Bỗng thấy dáng Thiện Tố chạy xe đạp ở đằng xa. Mắt sáng rõ, như vớ được phao khi sắp bị chìm xuống nước, thoát khỏi nỗi âu lo không duyên cớ, cô chỉ tay nhỏ nhẹ lễ phép:

- Dạ cảm ơn ông, ba con đến rước con kia.

Kỳ Trân nhìn về hướng tay Tố Tâm chỉ. Chàng thấy đúng là chồng bà giáo Hương mà chàng đã từng gặp mấy lần trong ngày lễ mãn khóa học của nhà trường. Ở quân lỵ nhỏ bé này, ai mà không biết bà giáo Hương có hai nàng Tố vừa học giỏi, vừa đẹp lại vừa ngoan hiền. Thiện Tố trời tới. Chàng ngạc nhiên thấy có chiếc xe hơi đậu kế bên người đang đứng nói chuyện với con gái mình. Kỳ Trân lễ phép:

- Dạ chào bác, thưa bác có khỏe không?

Thiện Tố ngờ ngợ như hình như ông đã gặp anh ta ở đâu. Chàng lịch sự chào lại và đưa áo mưa cho con mình. Kỳ Trân biết ý, nhắc:

- Thưa bác, chắc là bác quên cháu rồi. Cháu đã gặp bác vào lần chiếc tàu chìm ở vàm sông Cai Lậy.

Thiện Tố cười, vỗ trán:

- Tôi đạo nầy lắm cảm quá! Cảm ơn ông đã giúp con gái tôi trong dịp tai nạn đó. Đã mấy lần tôi muốn tìm ông để tỏ lòng cảm ơn. Nhưng xin lỗi ông, vì hôm đó rối rắm trong lòng nên tôi không biết ông tên chi và ở đâu.

Kỳ Trân đỡ lời:

- Không có chi đâu bác. Trong trường hợp đó, bất cứ ai cũng làm như vậy hết, xin bác đừng áy náy. Thưa bác, tài xế cháu bắt cần làm vắng nước lấm hết áo quần cô Tố Tâm. Chúng cháu định đưa cô về để tạ lỗi. Giờ có bác đến đón, vậy cháu xin phép đi trước. Xin lỗi bác, dạ xin chào bác.

Anh ta bước lên xe cạnh tài xế. Chiếc xe sắp trườn tới, Thiện Tố vội nói lớn:

- Xin lỗi, tôi vẫn chưa biết ông tên chi?

Anh ta cười nói:

- Thưa bác, cháu tên Kỳ Trân, xin bác gọi cháu Trân được rồi, bỏ chữ ông đứng đầu đi bác. Nhà bác hình như ở bên kia cầu Đúc? Hôm nào rảnh cháu đến thăm hai bác có được không?

Thiện Tố nói nhanh:

- Cảm ơn ông, hôm nào có dịp mời ông ghé qua tệt xá.

Hai bên chào nhau. Tố Tâm lên ngồi sau bọt-ba-ga. Thiện Tố một chân đẩy mạnh lè lẹ lấy trớn, chân kia nhấn mạnh bàn đạp xe. Chàng gò lưng đạp nhanh. Và chiếc xe hơi của ông Trân chạy mất hút sau hàng cây sầm uất. Chỉ còn vương lại trong không gian mờ mịt làn khói xe.

Tố Tâm bần thần nghĩ ngợi. Tại sao khi gặp Kỳ Trân, một cảm giác kỳ lạ len lỏi vào trái tim cô? Khi ông ta nhìn chăm chăm vào cô, cô ngái cả người, bàng hoàng và hồi hộp có cảm giác như chơi vơi trong vũng tối. Sao cảm giác gì mà lạ lùng, và kỳ cục vậy?

Hai bánh xe đạp cán lên đá sỏi nghe rào rào. Tiếng sấm gầm gừ trên không trung cùng những tia chớp sáng. Thiện Tố gò lưng đạp nhanh chở con về nhà để tránh cơn mưa lớn sắp trút xuống.